

Paralympics

Peter Genyn was in Rio goed voor twee gouden medailles en hoopt dat nu in Tokio te evenaren.

© EPA

Heel goed dat de VRT zoveel aandacht besteedt aan de Paralympische Spelen. De ene bijdrage is beter dan de andere, maar over het algemeen krijg je een aardig beeld van wie daar voor België meedoet, waarom ze daar zijn en wat ze presteren. Ook en nog belangrijker dan de prestatie: wat dat met een mens met een fysieke beperking doet, kunnen sporten op het hoogst haalbare niveau en aandacht krijgen.

Ruben Van Gucht is de man met dienst in Tokio. Zo'n onvergetelijk interview zoals in Rio tussen Stefaan Lammens en Florian 'Poef' Van Acker heeft de samenwerking nog niet opgeleverd, maar de Paralympics duren nog wel even. Ook goed gezien van de VRT en Sporza om Ruben Van Gucht in in korte broek te laten presenteren: zelfs zonder paralympische atleten ben je dan verzekerd van goede kijkcijfers.

België zit aan vijf medailles en dat na vijf dagen competitie. Nog twee medailles te gaan en de paralympische tricolore équipe heeft de valide selectie ingehaald. Wie weet doen ze beter. We hebben nog een hele week te gaan dus dat moet lukken. De vergelijking olympisch-paralympisch slaat evenwel nergens op.

Op de Paralympische Spelen van Tokio 2021 zijn 4.350 atleten ingeschreven en die zullen ongeveer 1.700 medailles onder elkaar verdelen. Dat laatste getal is een gokje want het International Paralympic Committee (IPC) is niet erg scheutig met getallen. Niet als het hun inkomsten betreft en ook niet als het data betreft die de relatieve sportieve waarde ten opzichte van de valide Spelen in kaart brengen.

Waar de valide atleet die naar de Spelen gaat, ongeveer één kans op elf heeft om een medaille te winnen (11.600 atleten voor 1.080 medailles) is dat bij de Paralympics 1 kans op 2,5. (De Special Olympics voor mensen met een verstandelijke beperking zijn helemaal een medaillefeest, want daar ben je pas speciaal als je géén medaille wint.) Het Belgian Paralympic Team met zijn 31 deelnemers komt voorlopig niet aan die 1 op 2,5, ook niet in Rio toen ze met elf medailles - waaronder vijf keer goud - eindigden. België ligt met die voorlopige vijf medailles wel op koers om boven de tien uit te komen.

Niet als bij de Olympische Spelen - waarmee ze overigens geen uitstaans hebben, behalve dat ze om praktische redenen van dezelfde stad gebruikmaken - is bij de Paralympische Spelen de ene medaille de andere niet. Er zijn ooit competities geweest waarvoor atleten zelf de hele we-

reld rondbelden om toch maar genoeg concurrenten te vinden, waarna ze het IPC bombardeerden, randje chanteerden om alsnog die categorie paralympisch te organiseren.

Daartegenover staat dan Peter Genyn in de categorie T51, voor de verlamden vanaf de nek die alleen hun bovenste ledematen nog kunnen bewegen, de zogeheten paraplegici in een rolstoel. Voor hen waren deze Spelen oorspronkelijk bedoeld. Dat was in het Britse Stoke Mandeville kort na de Tweede Wereldoorlog toen er een overaanbod aan kwadri- en paraplegici uit de oorlog was teruggekeerd.

Daar zijn er ook vandaag nog steeds duizenden van te vinden in de wereld en de concurrentie in die klasse/categorie is moordend. Morgennacht start Genyn in de 200 meter en in de nacht van donderdag op vrijdag op de 100 meter, waarop hij wereldrecordhouder is. Genyn is goed voor twee keer goud, maar wordt wel al een jaartje ouder.

Als u meer achtergrond wil over de Paralympische Spelen, dan zijn dit twee aanraders. Op Netflix moet u absoluut *Rising Phoenix* zien. Wie denkt dat hij of zij er niet te best aan toe is en wie de kracht ontbreekt om door te gaan - een tip voor de valide atleten en hun plotse golf aan emotionele breakdowns - *Rising Phoenix* helpt u er vast bovenop.

De titel is ook de bijnaam van een atlete, de Italiaanse rolstoelster Bebe Vio, die ten gevolge van meningitis op haar elfde armen en benen verloor. Om te zien hoe ze schermt, moet u kijken, en als ze wint - en ze wint - probeer het dan maar droog te houden.

Jammer, maar helaas, zoals aan elke medaille zit er ook een keerzijde aan de paralympische medaille, en dat is dan weer uitstekend journalistiek in beeld en woord gebracht in de BBC Panorama-docu getiteld: *Paralympics, The Unfair Games?*

De auteur van de docu heet Richie Powel en was zelf deelnemer. Hij formuleert samen met enkele hoofdrolspelers zoals Dame Tanni Grey-Thompson een striemende aanklacht. De Paralympische Spelen zijn hun doel voorbij geschoten, veel verder nog dan de Olympische Spelen.

Door gemanipuleer en misbruik van de classificatiesystemen, waarbij beperkingen worden ondergebracht in categorieën - quote uit de docu - "zijn de Paralympics een competitie geworden voor de minst beperkte die zichzelf het meest beperkt voordoet om in een zo laag mogelijke categorie te belanden en zo veel mogelijk medailles te winnen".

Waar de valide atleet die naar de Spelen gaat één kans op elf heeft om een medaille te winnen, is dat bij de Paralympics 1 kans op 2,5. Dus niet vergelijken aub